

El dilema d'Alsina

Temptació? El maresmenc estava decidit a centrar-se en la feina a Montilivi, amb un contracte de tres temporades més firmat, però l'ascens del Llagostera també és un caramel

Alsina, dissabte a Llagostera, on teòricament vivia el seu últim partit al capdavant de l'equip Foto: LLU SERRAT.

Quan es pregunta a Oriol Alsina què triarà, si el Girona o el Llagostera, la resposta sona sempre amb una energia que deixa lloc a pocs dubtes: "Vaig signar un contracte amb el Girona per tres temporades." Després, però, introdueix un matís que sembla una petita escletxa: "Estaré al Girona si el consell d'administració no manifesta el contrari." El més normal és que res no canviï, perquè d'entrada el president assegura que la confiança en el director esportiu és absoluta, però Alsina ha volgut fer un petit parèntesi després d'assolir la gesta amb el Llagostera. I un cop el club presidit per la seva dona, Isabel Tarragó, ha assolit un cim impensable per a un conjunt tan modest, és natural que a Alsina li hagi passat pel cap la temptació de no marxar-ne.

Quan Oriol Alsina va aterrar a Montilivi, el desembre passat, ho va fer amb la condició que podria compaginar el seu nou càrrec amb el de Llagostera –director tècnic i al capdavant entrenador, dirigint l'equip des de la banqueta– fins a acabar la temporada. A partir d'aquí, el compromís és centrar-se de ple en la feina a Montilivi. Poc podia imaginar, però, que el Llagostera arribaria tan lluny, acabaria campió del grup tercer, superaria el cop de perdre l'eliminàtoria de campions i es desferia del Nàstic en la definitiva. Tenir el club que ha parit a segona A és tot un caramel per al maresmenc. I encara que el compromís assolit va ser centrar-se en el Girona, hi ha elements per fer-lo'n dubtar.

Havent vist i fet créixer el Llagostera des de segona regional fins a dur-lo a la Lliga de Futbol Professional, no deu ser fàcil deixar el dia a dia i els partits de l'equip, ara que tant de ressò ha agafat l'equip.

A més, en el Llagostera el seu control ha estat i és encara absolut, cosa que no pot dir del Girona. A Montilivi, és el màxim responsable de l'àrea esportiva, però el club és propietat de Josep Delgado, que al cap i a la fi pot fer i desfer com li interressi. Tant o més temptador és el fet d'haver instal·lat a segona A un club totalment net de deutes, cosa que pràcticament cap altre rival podrà dir. Amb els ingressos que rebrà, és fàcil pensar que el Llagostera podrà tancar l'exercici amb superàvit. De tota manera, aquest atractiu perdrà força un cop acabada la temporada que ve. Perquè, si assolís la permanència, el Llagostera necessitaria una injecció molt forta de diners per ser una societat anònima esportiva amb el capital mínim exigint per la LFP i el CSD. El club del Gironès no la podria assumir, llevat que aparegués una inversió de fora, cosa que faria perdre a Tarragó i Alsina el control que ara acaparen. Aquesta data de caducitat juga a favor del fet que Alsina decideixi fer valer el contracte firmat a Montilivi –on de fet té l'oportunitat de créixer com a professional del futbol– i evitar la temptació de viure de primera mà la històrica temporada del Llagostera a segona A.

Publicat a:

Font del document:

http://www.lesportiudecatalunya.cat/nel9/article/8-esports/52-futbol-catala/754919-el-dilema-dalsina.html?cca=1&piwik_campaign=rss&piwik_kwd=portada&utm_source=rss&utm_medium=portada&utm_campaign=rss